

Jubilæumslandslejren

1952

Lejrens ramme var FDF

To ting blev slået fast allerede fra planlægningens begyndelse. Man ønskede ikke en lejr, der var lagt ind i en fantasifuld ramme. Lejren skulle markere FDF's 50 års jubilæum, og derfor måtte og skulle rammen simpelthen være **FDF**.

Den store øvelse

Pentagrafisk selskab meddeler...

I tiden omkring år 0 fandtes et nationalt præsteskab i Gallien og Britannien, og deres betegnelse var "Druider". På øen Mona ved Britanniens kyst fandtes deres største helligdom, som blev ødelagt af romerne år 61 e. K., og omtrent samtidig forbød kejser Claudius deres lære fuldstændigt.

Angrebene mod dem forårsagede, at de flygtede fra egnene ved Kanaalen og spredtes ud over jorden. De bosatte sig på øde steder, hvor de i fred kunne udføre deres særegne ceremonier, hvori gang på gang forekommer en Drudefod (pentagram, femtakket stjerne), som de behandler med stor ærefrygt og ærbødighed. Hvad denne stjerne betyder for dem, er for uindviede en stor gåde.

Langt inde i endnu ukendte egne af Tibet har man i det 20. århundrede fundet tegn, der tyder på, at der her findes efterkommere af Druiderne. Blandt mange andre ting fortælles det, at der undertiden viser sig store lysende stjerner, og inde fra de mørke skoves indre ses lysskær fra store ceremonifester.

På dansk initiativ er der fremskaffet midler til at danne PENTAGRAFISK SELSKAB, der strater en stor ekspedition, hvis opgave er at udforske disse egne af Tibet.

Marselisborg-klubberne genopstår

FDF's Historiske Samling,
Sletten

Landslejrtemaer gennem tiden

Pentagrafisk Selskab meddeler:

Hen mod blålets slutning erobredes scenen af mystiske, hvidklædte, tibetanske munke, der svor hævn over et par opdagelsesrejsende, som var draget til dette fjerne land for at løse hemmeligheden om tibetanernes hellige symbol, den femtaktede stjerne.

Dette optrin dannede indledningen til morgendagens begivenhed:

'Den store Øvelse', og mange tanker var allerede nu sat i sving, ligesom spændingen om denne, landslejrens altoverskyggende oplevelse, yderligere var steget et par grader.

Pentagrafisk selskab meddeler:

I tiden omkring år 0 fandtes et nationalt præsteskab i Gallien og Britannien, og deres betegnelse var "Druider". På øen Mona ved Bretagnes kyst fandtes deres største helligdom, som blev ødelagt af romerne år 67 e. K., og omtrent samtidig forbød kejseren Claudius deres lære fuldstændigt.

Angrebene mod dem forårsagede, at de flygtede fra egnen ved Kanalen og spredtes ud over jorden. De bosatte sig på øde steder, hvor de i fred kunne udføre deres særegne ceremonier, hvori gang på gang forekommer en Drufod (pentagram, femtakket stjerne), som de behandler med stor ærefrygt og ærbødighed. Hvad denne stjerne betyder for dem, er for uindviede en stor gåde.

Langt inde i endnu ukendte egne af Tibet har man i det 20. århundrede fundet tegn, der tyder på, at der her findes efterkommere af Druiderne. Blandt mange andre ting fortælles det, at der undertiden viser sig store lysende stjerner, og inde fra de mørke skoves indre ses lysskær fra store ceremonifester.

På dansk initiativ er der fremskaffet midler til at danne PENTAGRAFISK SELSKAB, der starter en stor ekspedition, hvis opgave er at udforske disse egne af Tibet.

Således lød grundlaget for den store 24-timers øvelse, som i løbet af mandagen skulle tage sin begyndelse, og hver eneste dreng, der blot ejede en lille smule af fantasiens nådegave, begyndte allerede fra morgenstunden at se syner. At drømme sig til alt det spændende, der skulle ske i det kommende døgn ude i de store skove et eller andet sted ude i landet.

Afmarchen fra lejren skulle ske ved middagstid, men inden da skulle adskilligt nåes.

Morgenandagten blev den dag holdt i fem store grupper forskellige steder på lejrpladsen, og dagens tekst var alle stederne den samme: Lignelsen om de to bygmestre.

Middagen, som bestod af rabarbersuppe og flæsketerninger, skulle også tilberedes og indtages, inden holdene kunne drage af.

Bagagen var den mindst mulige. Men en sovepose fik man dog med i rygsækken, og da vejret stadig var ustabil, måtte man endda gøre sig ekstra anstrengelser for at pakke den så godt sammen, at man ikke risikerede en våd pose til natten.

Og mens forventningerne steg og forberedelserne blev gjort, havde både lejrudvalget og øvelsesledelsen hovedpine. Man talte bogstaveligt talt på knapperne for, at finde ud af, om man på grund af de jævnlige byger skulle aflyse hele herligheden. Lykkeligvis kom man til resultatet "skal ikke", og derved blev det. Blot sikrede man sig - og ikke een af de mange væbnere havde anelse om det - at alle foranstaltninger blev truffet til, at hele banden kunne bringes hjem til lejren ved mørkets frembrud.

*

Og så drog man af - glade, syngende og forventningsfulde. Herredsinddelingen var annulleret, og i stedet formeredes 10 'lejre', der hver for sig bar navnet på en kendt opdagelsesrejsende.

I Århus holdt på henholdsvis hovedbanegården og Hammelbanen, 4 ekstratog parat til at transportere øvelsesdeltagerne til Hinnerup og Hammel - de to byer, der i øvelsen var kommet til at hedde Purennih og Lemmah. Et par mærkelige bagvendte navne.

På banegårdene spillede lejrens orkester og sagde på denne måde "Farvel og god jagt" mens de sprængfyldte tog rullede ud fra perronerne - ud til nattens store eventyr.

Man blev snart klar over, at turen gjaldt de store Frijsenborg-skove, hvor så mangan drabelig dyst mellem væbnere tidligere er udkæmpet, og i løbet af eftermiddagen spredes 5000 drenge og de over 400 kontroller over hele skovområdet.

En og anden gjorde sig måske tanker om, hvorledes man overhovedet nogensinde skulle finde hinanden igen, men som en vagtsom edderkop i midten af sit spind sad øvelses-

lederen Kurt Kristensen, Århus, sammen med sin stab i hovedkvarteret, som var etableret hos den enestående gæstfrie skovfoged Hansen Rasmussen, Tinning. Her var stuerne tilsyneladende et virvar af papirer, meldinger, kort og andet materiel, mens kontroller, medhjælpere og samaritter vandrede i en stadig strøm ud og ind ad dørene for at modtage og afgive ordrer. Men midt i virvaret var der system. Det var nemlig hovedkvarterets opgave på et hvilket som helst tidspunkt af døgnet at vide besked med, hvor bogstaveligt talt hver dreng befandt sig, samtidig med at øvelsens mange etaper blev sat i gang og dirigeret fra dette sted. Mon det ikke her er pladsen at nævne den uvurderlige hjælp, vi også på denne øvelse havde af militæret, som havde stillet radiovogne og mandskab til rådighed, således at alle øvelsesområder uafbrudt var i forbindelse med hinanden og med hovedkvarteret. De sikkerhedsforanstaltninger, øvelsesledelsen på denne måde havde truffet og som udførtes så samvittighedsfuldt af radiovognernes mandskab, kan ikke påskønnes nok.

*

Imidlertid var jagten gået ind derude i skovene - den spændende jagt for at udfinde den femtakkede stjernes hemmelighed.

I eftermiddagens og aftenens løb fulgte den ene opgave efter den anden. Hver lille gruppe havde ved ankomsten til øvelsesområdet opført den bivouak, som i de næste mange timer skulle være gruppens boplads og udgangspunkt. Mange små solide bygningsværker skød op og trods primitiviteten skulle de nok holde selv en kraftig regnskylle ude.

Vejen mod den store gådes løsning skulle blive lang og besværlig. De mest fantastiske opgaver udsattes patruljerne for på det 2½ time lange patruljeløb, som var indledningen til aftenens oplevelser.

Hvem glemmer således "Mullad-minen", der stod i brand, og hvor røg drev i tætte skyer. I en af minens skakter lå en hjælpeløs mand, som nu skulle bringes til jordens overflade og behandles efter alle nødhjælps regler. Mere eller mindre vanskelige kodeopgaver, bedømmelsesopgaver, mål- og vægtopgaver o.s.v. var nogle af de prøvelser, man kom ud for. Et sted ønskede en tibetansk munk besked om disse fremmede mænds religion og gudstro, og her fik man rigelig brug for sin kristendomskundskab. Og mon ikke rebstige-

opgaven også står væbnerne som noget af det mest spændende. En melding var anbragt højt i et træ, og da stammen var oversmurt med gift, var der ikke andre muligheder for at komme i besiddelse af meddelelsen deroppe, end at fremstille en rebstige på stedet.

Allerede adskillige kilometer var tilbagelagt, siden man om middagen var startet fra lejren derhjemme, og hos ikke så helt få begyndte trætheden at melde sig og soveposerne at virke særlig tillokkende. Men der var langt endnu, inden strabadserne var endt, og endnu en god bid vej, før den femtakkede stjernes gåde kunne siges at være løst.

Aftenens anden store opgave var natløbet, hvor man hos tibetanske stammer, spredt over øvelseseesterrænet, skulle indhente oplysninger om stjernernes gåde. Ingen vidste fuld besked, og derfor blev det for grupperne et puslespil at sætte de spredte oplysninger sammen til et fornuftigt hele. Og arbejdet vanskeliggjordes yderligere derved, at fjendtligsindede stammer søgte at indfange de ivrige ekspeditionsdeltagere.

For dem, det lykkedes at få samlet tilstrækkeligt materiale, stod det efterhånden klart, at det, den femtakkede stjerne ville mane til, var egenskaber som næstekærlighed, lydighed, tro, kammeratskab og mandighed.

Kl. 24 rygtedes det blandt grupperne, at de mærkværdige druider netop i denne nat - 7 døgn efter fuldmåne - plejede at samles for at iagttage en lysende femtakkede stjerne, der bevægede sig over himlen. Og dette skulle være tegnet til, at deres store religiøse fester kunne begynde.

Også ekspeditionsdeltagerne ville have denne oplevelse med, og præcis da midnatstimen var inde, så man stjernen klar og lysende glide hen over himmelbuen. Sådan var fantasien sat i sving, at man ganske havde glemt, at det dog var en moderne teknikkens tidsalder, man levede i, og flyvemaskinens brummen fik ikke illusionerne til at briste.

Og næppe var den strålende stjerne forsvundet i horisonten, før druiderne i fakkelskær skred til deres natlige ceremoni. Med en flammende femtakkede stjerne som baggrund hilstes druidernes ypperstepræst, der i denne stund havde et budskab at pålægge sine stammefrænder. Og med høj og myndig stemme, der gav ekko i den stille og mørke nat, talte han:

"Druider! Den femtakkede stjerne pålægger os næstekærlighed, kammeratskab, tro, lydighed og mandighed! Så gå da, brødre, atter til jeres dagsværk, stræb efter at fylde jeres plads helt. Det er i hverdagen, det skal vise sig, om I er værdige til at bære stjernetegnet."

Stille og betagede vandrede ekspeditionsdeltagerne gennem de natmørke skove tilbage til bopladserne. Meget var sket, som nok kunne holde tankerne i bevægelse, men søvnen og den tiltagende træthed gjorde også sine krav gældende, og snart derpå blev der sovet fast og godt under de primitive forhold.

Togene, som havde holdt parat for at transportere alle mand tilbage til Århus, hvis vejret havde vist sig særligt uvenligt, var ved midnatstid sendt hjem, og ingen drømte denne nat om, hvor nær det havde været ved, at de var gået glip af denne aften oplevelser.

Men den store øvelse var ikke slut endnu. Ganske vist kendte man nu stjernens gåde, men Pentagrafisk Selskab ønskede rapport om ekspeditionen og dens resultater, og da man kl. 6,00 om morgenen havde indtaget et spartansk måltid og udslettet alle spor efter bivuakbygningen, udarbejdede man i fællesskab dette dokument.

Kl. 8,30 udsendtes sidste melding. En telegrafisk meddelelse, "hjemme fra gamle Danmark" fortalte, at en flyver var på vej med et glædeligt budskab, og snart hvirvlede der over skoven i hundredevis af små femtakkede stjerner med meddelelsen: *Tak for dåden – God hjemfart!*

Jubilæumslejrens største begivenhed, den store øvelse, som alle havde set hen til med spænding og forventning, var slut. Planmæssigt og præcist var alt forløbet, og oplevelser, der vil blive talt om mange år fremover, bragte man med sig hjem fra Frijsenborg-skovene. Hos øvelsesledelsen kunne man trække vejret befriet, og nerverne indtog igen deres normale pladser. 3½ års arbejde med tilrettelæggelsen var afsluttet med en ubetinget succes, og tak og rosende skulderklap blev resten af dagen uddelt i rigelig mængde til Kurt Kristensen og hans arbejdsfæller.

HJEMTUREN fra Frijsenborg-skovene formede sig festligt. Ved ankomsten til Århus blev øvelsesdeltagerne budt velkommen af Skovgaard og hans orkesterfolk, der truttede på livet løs. Wegens havde overtaget hovedbanegårdens højtaleranlæg for at kunne dirigere tropperne, og han veg ikke fra sin

mikrofon, så længe der var en dreng tilbage på perronen. Når der ind imellem kom meddelelser til de øvrige rejsende på banegården, måtte Wegens stoppe dem ind i farten.

Sultne var man efterhånden blevet, og benene begyndte at blive synligt mindre. Rygsækkene syntes betydeligt større og tungere end dagen i forvejen på omtrent samme tid, og alle havde kun én tanke: Hvile, hvile og atter hvile. Det kvikkede derfor svært op på kæmperne, da de ved sporvognsremisen mødtes af lejrens tanter, der her ved lange borde havde taget opstilling for at servere varme pølser! 2 stykker pr. mand! Det var lige det, vi trængte til, og resten af turen gik som en leg. Måske skyldtes det, at vi i tilgift til pølserne havde fået en *lodseddel*. På pølsepapiret var trykt et nummer, og senere ville der på lejren blive trukket lod om nogle kontante pengepræmier. Ideen var morsom, og ingen ville få anledning til at klage over, at FDF-drengene smed papir på gaderne i Århus.

Med lejrens slagsang: "Der er altid en vej gennem krat- op med hovedet, spyt i næven og gå på!" marcherede hold efter hold ind på lejren. Det var små mandfolk, der vendte hjem!